

KIS TRAJT

A KIS BETEG. (Lásd a 394. l.)

MATILDA VALLOMÁSA.

— Beszélyke. —

(Vége.)

MATILDA egészen meg volt vigasztalva, de Gábor kissé komolyan távozott. Az igazgatónőtől illedelmesen bucsut vett, de nem szólt egy szót sem arról, valjon bűnösnek tartja-e Matildát; csak engedélyt kért, hogy néhány nap mulva ismét meglátogathassa. Mikor kilépett a házból, mindenfélét gondolt, hogyan bizonyítsa be kis huga ártatlanságát; de hamarjában semmi jó gondolat sem jutott eszébe. Egyelőre tehát legalább ígéretét akarta beváltani s a kis Tónit megvigasztalni. Vett néhány almát s belépett abba a házba, melyet Matilda pontosan leirt neki; de az udvarban az ajtó előtt nem látta a sánta fiucskát s nem látott senkit, a kitől kérdezősködhetett volna. Már épen távozni akart, mikor a magasból halk, szomorú dalt hallott s föltekintvén, egy padlásszoba szűk ablakánál megpillantá Tónika sápadt arcát.

„Bizonyosan ez az a kis fiu,” gondolá Gábor s fölmenvén a sötét, szűk lépcsőn, benyitott a szobába.

Ott ült a kis Tóni az ablaknál és füzvesszőkből kosarat font. Mikor az idegen belépett, meglepetve nézett föl a sánta fiu, mert hiszen náluk soha sem fordult még meg ilyen uri vendég. De alig nézett jól végig a vendégen, örvendezve kiáltott föl:

„Oh, ön Matilda kisasszony bátyja, ugy-e? Annyira hasonlít hozzá . . . és Ma-

tilda kisasszony oly sokszor emlegette. Hol van Matilda kisasszony? Mi baja? Talán beteg?”

„Hugom nem beteg,” szólt Gábor s meglepetve látta a sánta fiucska értelmes arcát. „Matilda üdvözli kis barátját és általam küldi e gyümölcsöt számára.”

Gábor aztán beszélgetett a kis fiuval és csakhamar meggyőződött, hogy Tónika igen értelmes, okos fiu, kivel nagyon jól lehet társalogni és csevegni. Elbeszélte tehát neki mily kellemetlenség érte Matildát, miért nem láthatta már négy nap óta. Tóni feszülten, kipiruló arccal hallgatá végig Gábor szavait, s úgy látszék, mintha alig bírná magát tartóztatni a közbeszólástól. Mikor Gábor mindent elmondott, a sánta fiucska ragyogó szemekkel vonta őt az ablakhoz és kifelé mutatott.

„Nézzen oda,” mondá hévvel, „innen épen belátni a kertbe, egyenesen arra a szilvafára. Néhány nap előtt még lent laktunk az udvarban, de szüleim nem bírták már megfizetni azt a szobát, tehát ide a padlásszobába költöttünk. Mikor engemet fölhoztak a merdek lépcsőn, sirtam és zúgolódtam, mert arra gondoltam, hogy többé nem fogom látni Matilda kisasszonyt. Azóta itt ültem mindig ennél az ablaknál és most hálát adok Istennek érte. Mert innen láttam, ki volt a szilvatolvaj. Egészen tisztán láttam; a mi háziurunk két rossz fia volt. Matilda kisasszony ártatlan.”

Gábor szerette volna összecsókolni a kis sápadt fiut. Hiszen most már

megvan, amit annyira keresett, megvan a bizonyíték Matilda ártatlansága mellett.

A kis Tóni rég nem érezte magát oly boldognak, mint e pillanatban, mert legalább viszonztatá a jótéteményeket, melyekkel kis barátnője eddig elhalmozá.

Gábor másnap mindjárt ment az igazgatónőhöz és fölfedezte, ki az igazi bűnös. Eleinte nem igen akartak hinni szavainak, de Gábor sokkal erősebben védte kis huga becsületét, hogysem olyan könnyen elutasítani lehetett volna. Az igazgatónő Gáborral átment a szomszéd háziurhoz s ennek elmondván panaszkodat, a két fiu azonnal előhivatott. Megmotozták őket, meg az asztaluk fiókját s egész rakást találtak a lopott szilvából. A fiuk aztán nem is tagadták tettüket s atyjuktól rögtön megis kapták az érdemlett büntetést.

Matilda ekként megszabadult a becsutelen bűn gyanuja alól, azt a hibáját, hogy, mert félt a kiűzetés szegénétől és nem akarta elhagyni a szegény Tónikát, valótlán vallomást tett, az igazgatónő megbocsátotta, sőt mikor megtudták ő és a tanítónők, mily jótékonytágot gyakorolt a kis leány az elhagyatott, beteg fiucska iránt, meghatottan ölelték meg és őszintén sajnálták, hogy a derék leánykának akaratlanul annyi fájdalmat okoztak.

E naptól fogva egészen megváltozott Matilda sorsa az intézetben. Mivel látták, hogy igazán jó szivü, derék leányka, szeretettel közelitettek hozzá és Matilda is belátta, hogy nem szabad elzárkozni, visszavonulni az emberek elől, hanem a hol csak lehet, nyájasnak, bárióságosnak kell lenni és megnyerni minden ember szivét. Vidáman, boldogan tölté ezután napjait, a többi leányok is mind nagyon megszerették és nem sokára őt tekintették a legelsőnek maguk közt.

A kis Tóni kedveért nem kellett többé titkon a kerítésre mászni; a sánta fiucska az egész intézet pártfogásába vette s a többi leányok is mindnyájan küldöztek neki mindenfélét, úgy hogy Tóni alig győzte fogyasztani a sok jó csemegét. De mégis Matilda maradt legjobb barátja mindvégig.

És mikor néhány év múlva Gábor szorgalmas munkája által annyi vagyont szerzett, hogy atyja szép házát és kertjét visszavásárolhatta, Matilda épen elvégezte tanulmányait az intézetben s meghatottan tért vissza bátyjához a kedves lakba, hol hajdan jó szüleivel oly boldog napokat éltek. De nem jött maga. Egy sápadt, sánta fiut hozott magával, a kis Tónit, ki most a kertben üldögélve csöndes nyugalomban éli napjait s kinek Matilda soha sem felejté el, hogy általa nyerte vissza becsületét.

PIETRO

Hogyan lett egy kis fiúból nagy festő.

(Vége)

FNAPTÓL fogva Pietro még szorgalmasabb volt s egész nap, késő estig dolgozott. Már korán reggel kiment a városba és összejárta az utcákat és a környéket is. Flórencz egyike a legszebb városoknak a földön, tele gyönyörű palotákkal, nagyszerű templomokkal, szobrokkal, és különösen képtárakkal, melyekben nemcsak festmények vannak, hanem szoborművek, minták s minden, amire a művésznek szüksége lehet, amit látnia, tanulnia kell.

Pietro most már nem mázolt többé korommal a szobácska falára; a mit oda rajzolt, azt ott hagyta, hogy Tommaso gyönyörködjék benne, ő maga pedig egész nap kint járt s megállt valamely szobor, templom, vagy palota előtt és iparkodott azt papírra lerajzolni. Sokszor elfelejté az ebéd idejét

és csak késő este, fáradtan, éhesen tért vissza Tommaso szobácskájába, hol jó pajtása mindig készen tartá számára a vacsorát. És mialatt aztán Pietro jóízűen falatozott, Tommaso bámulva nézegeté mit rajzolt az ő barátja egész nap. A derék kukta-fiu alig akart hinni saját szemeinek, mikor Pietro gyönyörű

rajzait látta; de azért néha még mindig azt mondogatá:

„Szép, nagyon szép. De lásd, édes Pietro, én mégis azt hiszem, jobb volna, ha beállnál pecsenyeforgatónak. Abból biztosabban megél az ember.“

Pietro nagyot nevetett s aztán maradt minden a régi-ben.

Igy mult közel két eszten-

dő s Pietro nem lankadott. Szorgalmasan tanult, dolgozott s valóban bámulatos rajzokat készített. A kis szobácska falai tele voltak aggatva rajzokkal, mert ami papíron jól sikerült, azt Pietro nem dobta el, hanem Tommasonak ajándékozta, ki aztán szobáját ékesíté föl vele, úgy hogy végre semmi sem

MAMA ÉS A HÁROM GYERMEK. (Lásd a 394. l.)

PIETRO A FESTÉSZNÉL. (Lásd a 391. l.)

látszott többé a koromrajzzal fődött régi falból.

Egy napon azonban nagy változás történt, még pedig hirtelen. A bibornok eszébe vette, hogy palotája egy részét átalakíttatja s eziránt egy építőmesterrel tanácskozott. Az építész elébb meg akarta nézni az egész épületet s a bibornok kísérte őt végig a palotán s megmutatott neki minden zúgot. Ekként eljutottak a palota olyan részébe is, hol a hatalmas ur azelőtt soha sem járt, és eljutottak Tommaso szobáscájába is. A szobában épen akkor senki sem volt.

Midőn a bibornok belépett a kis padlásszobába s látta a falakon a meglepően szép rajzok egész sorát, bámulva kiáltott föl:

„Mi ez? Kinek a rajzai ezek? Ki lakik e szobában?”

„A kukta, Tommaso,” felelt a bibornok titkára.

„És ő rajzolta e gyönyörű képeket? Az lehetetlen! Hívjátok ide rögtön! Hiszen ha csakugyan az ő művei, akkor fényes tehetség rejlik benne, segíteni fogom, mesterhez küldöm és nagy festőművész lesz belőle.”

Segény Tommaso majd holtra ijedt, mikor a bibornok elé vezették. Azt hitte, fölfedezték barátja rajzaiból, hogy itt rejtegeti az idegen fiut, hogy ő tartotta hónapokon át eledellel és most büntetésül bizonyosan őt is, Pietrot is csufosan kiűzik a palotából.

„Lépj közelebb,” szólt a bibornok. „Tommaso, én csalódtam benned, te

nem maradhatsz többé a konyhában, az nem a te helyed.”

„Oh, kegyelmes uram,” könyörgött Tommaso könyezve, „oh ne üzenek el! Mi lesz akkor Pietroból? Pedig neki mindenképen festőnek kell lenni; ha engemet innen elűznek, akkor Piero éhen hal! Szívesen dolgozom kétszeresen is, hogy megszolgáljam mindkettőnk kenyerét. Oh, kegyelmes uram, ne üzzön el, — — hiszen csak pajtásomért tettem!”

A bibornok kezdetben nem értette, mit beszél össze az a fiu, de aztán vállatni kezdé.

„Nincs itt szó arról, hogy elűzzek, hanem hogy ki rajzolta e képeket? Te rajzoltad?”

„Oh dehogy! Hogy tudnék én ilyesmit rajzolni? Pietro rajzolta.”

„Ki az a Pietro? Hol van? Hogyan került ide?”

Erre aztán Tommaso szép rendben elbeszélte az egészet, miként jött be Pietro, a szegény kecskepásztor, hogy festőnek képezze ki magát, miként nyugtatt neki Tommaso hajlékot és táplálékot, miként adta neki egész bérét is, csak hogy rajzpapírt, rajzönt s effélet vásárolhasson és mily buzgóan tanul azóta Pietro, persze mester nélkül, csak ugy magában. A bibornok meghatottan hallgatá végig, aztán nyájas szavakkal bátorítá, ne féljen, nem lesz semmi bántódása s végre meghagyta neki, hogy ha Pietro hazajő, vezesse a bibornok elé.

Pietro ijedt még csak meg igazán, mikor hazaérve megtudta a történte-

ket. Rö-
nem er-
hogy
tehetség
kon csí-
mas bi-
fogásáb-
doskod-
terhez

Le-
öröme,
teljesül-
csak a
lett kez-
gatni, r-
A meste-
táshoz
nulni;

(Lásd a k-
ismerje-
posan r-
Néhány
észre a
tud min-

„K-
tanulhat-
ted szép-
belőled.

És
Cortona
olasz fes-
nap is e-
ban, de
tudják
ténétét.

Há-
hitt bar-
gig. Őt
ságban:

ket. Rögton szökni akart, de Tommaso nem eresztette. A jószívű kukta belátta, hogy a bibornok fölismerete Pietroban a tehetséget és gyámolítani fogja. Nyakon csipte tehát és elvezette a hatalmas bibornok elé, ki csakugyan pártfogásába vette a fiut és azonnal gondoskodott róla, hogy egy jó hírű mesterhez jusson és ott tanuljon.

Leirhataltan volt szegény Pietro öröme, mikor ekként végre régi óhaját teljesülni látta. Most kezdődöt, pedig csak a nehéz munka, mert elejétől kellett kezdeni, nem úgy világba rajzolgatni, mint eddig a maga eszéből tette. A mester alaposan hozzáfogott a tanításhoz s Pietronak mindent kellett tanulni; kezdetben csak festéket kevert, (Lásd a képet a 389. lapon.) vegyített, hogy ismerje a színeket; aztán tanult alaposan rajzolni s így lassan előre haladt. Néhány év múlva egyszerre azt vette észre a mester, hogy tanítványa többet tud mind ő, s ekkor aztán így szólthozzá:

„Kedves Pietro, tőlem te már nem tanulhatsz; többet tudsz, mint én; előtted szép jövő nyílik, nagy művész lesz belőled.“

És a mester szavai beteljesültek: Cortona Pietro egyike lett a legjelesebb olasz festőművészeknek. Festményei ma is csodálatosnak az olasz képtárakban, de a nézők közül csak kevesen tudják a nagy festő ifjúkori élete történetét.

Hát Tommasóból mi lett? Meghitt barátja maradt Pietrónak mindvégig. Ötven éven át éltek öszinte barátságban; Pietro szép kis kastélyt vett

Flórencz közelében s oda költözött hű barátjával együtt és bizonynyal sokszor nevetve emlékeztek vissza ama napokra, midőn Pietro korommal rajzolt a padlásszoba falára, Tommaso pedig lopva hozott számára vacsorát a konyhából.

De megható példája e történet annak is, hogy egyrészt kitartással, szorgalommal mily fényes eredményre juthatni, másrészt az önfeláldozó barátság mily nemes jutalomra lel a czél elérésében.

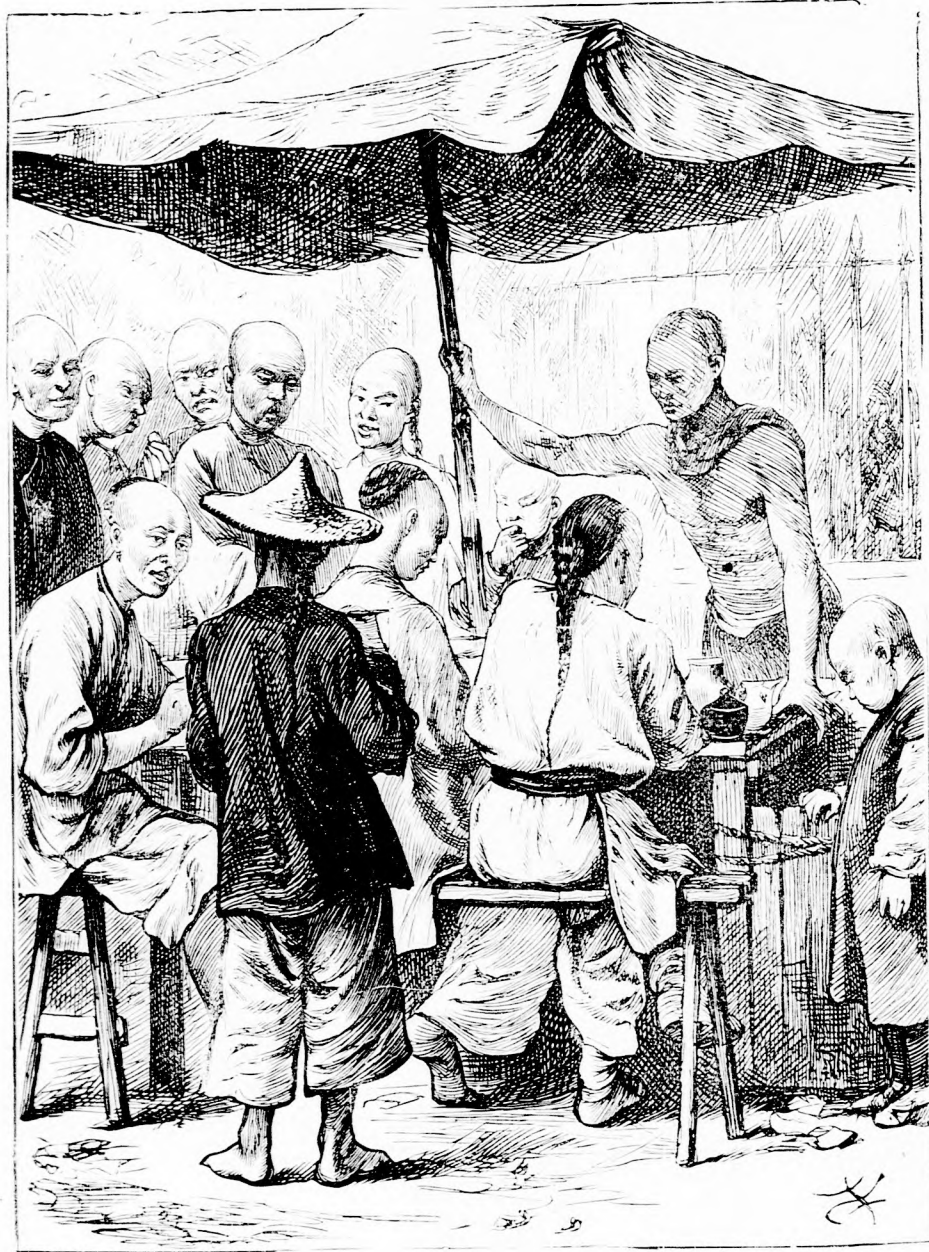
GYEREKES KÉRDÉS.

„KEDVES apa, ezt a nagy rózsabokrot jó volna a kertbe átültetni,“ szöjt a kis Anna.

„Hová gondolsz, kis leányom! Ez nem volna ott szép, hiszen ez v a d rózsza.“

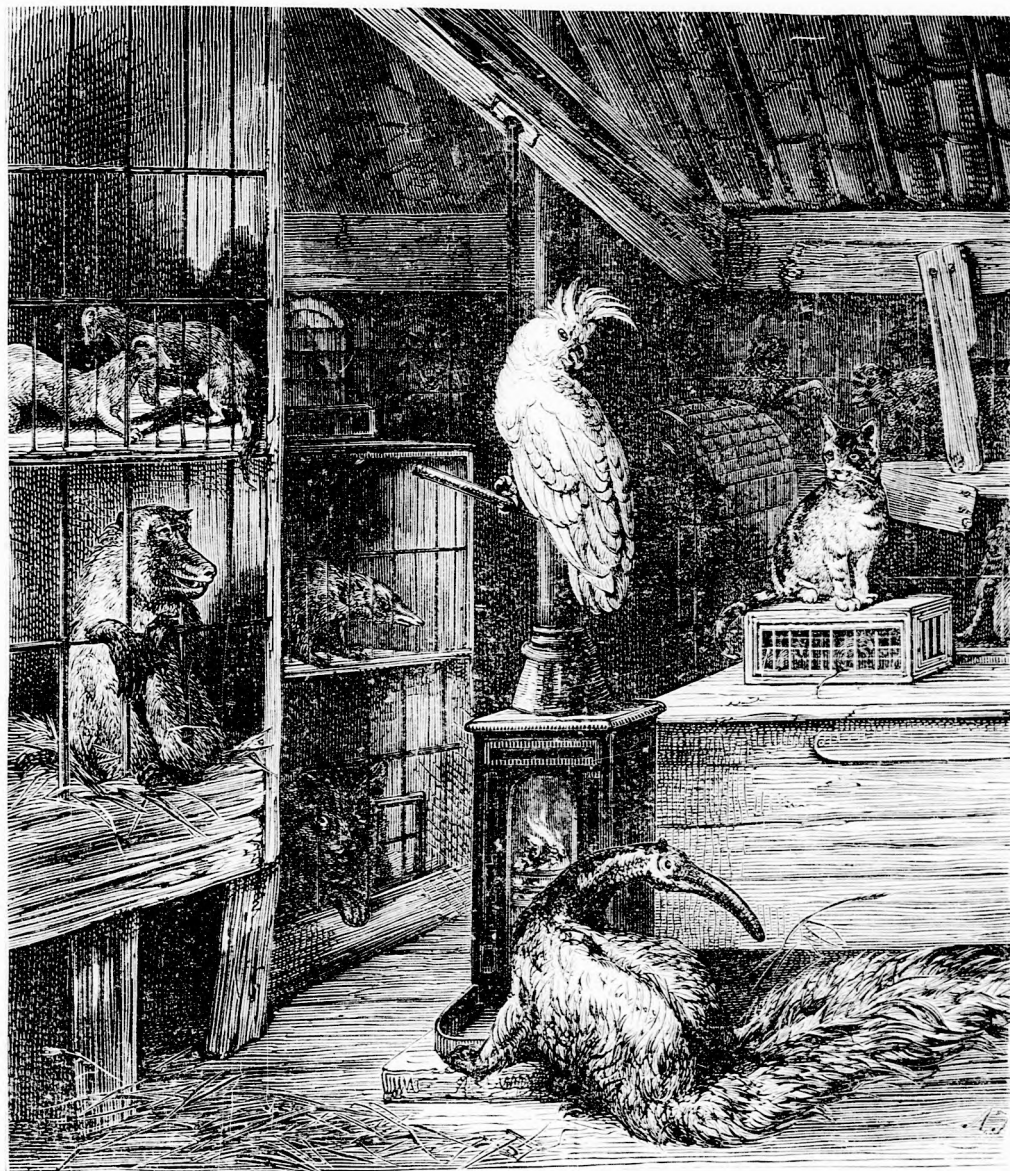
„Hát... hát nem lehetne megszeliidíteni?“

CHINAIVÁSÁR. (Lásd a 397. l.)

dörn
lami
lönfe

AZ ÁLLAT-KERESKEDŐ BOLTJÁBAN.

Tűű! Mekkora sipogás, makogás, dörögés és krakogás! Bizonyosan valami talján atyafi boltja, melyben különféle ritka állatok vannak összegyűjtve,

hogy válogathasson, a kinek épen eféle nem közönséges állatok vásárlására van pénze és kedve, ami nagy városban nem ritkaság. Csak egy jámbor, szelid ál-

latka van az egész boltban, a gazda szép házi macskája, czicza koma, mely nyugodtan ül az asztalon és keveset törődik az egész zsidongással. A nagy papagáj mérgesen rikácsol rá, de a czicza rá sem hederit; amott a ketreczben egy olajszínű pávián-majom kacsingat s hívogatja a cziczát; de a csunya majom, ugy látszik, nem tetszik a kényes cziczának, aztán még bátorságosabb is jó messze maradni a pávián éles körmeitől. Egy másik ketreczben sima szőrü menyét nyugtalankodik, de a czicza ezt a csirkeolvaj kópét sem szívelheti és még kevésbbé azt a hosszú orru hangya-medvét, mely szimatolva járja be az egész boltot és nem tud nyugtot lelni; de legkevesbbé barátkozik saját vad rokonával, a vadmacskával, melynek szemei fenyegetően villognak. Ekként a sok vadállat közt a szelid czicza nem talál magához méltó pajtást és legokosabban teszi, hogy oly csöndesen üldöggél és várja haza gazdáját, ki majd csöndre inti a lármás atyafiakat.

MAMA ÉS A HÁROM GYERMEK.

(Képpel a 388. l.)

HÁRMAN vannak, mint a lóher levele,
Egy anyának három kedves gyermeke.
A kicsinek kis nótákat dalolgat,
S a fiúnak nadrágjára, kábatjára foltot rak.

A legnagyobb anyjától csak azt kéri
Szép meséket mesélgessen ő neki.
S a jó mama mesét is mond, dalol is
Mind hallgatják szépen, kivált Rontó Pál a kis hamis.

Pedig, pedig nem hiszek én Palinak,
Csak lesi mikor lesz vége a dalnak
Főleg a ruhát lesi a kis álnok —
Már szeretne kívül lenni — kint a szórún lapdázna.

A K I S B É T E G.

(Képpel a czimlapon.)

Hogy a pataokban horgásztál,
A vízbe estél bele;
S hogy a csikóra ugrottál,
A vad állat levele.

A sövényen hogy átszökél,
Megszurdat az ujjadat;
S hogy az árkon átugrottál
A kis körmöd leszekadt.

S hogy vödörbe dugtad fejed,
Mégfájdula kis agyad;
S a midőn pörén fulkostál,
Meghütötted magadat.

Már most beteg vagy és szenvedsz,
Fájjalod gyomrod, fejed,
És hozzá még a keserű
Orvosságot is szeded.

A BÉKA ÉS A FÉNYBOGÁRKA.

— Me-e.

NYARI nyajas éjen
Holdsütötte téren
Csillog a csillám-bogárka
Fénye a helyet bejárta.
Ámde ő azt nem tudá.

Béka másza mellé
Csufságát restellé,
Mert a szép bogárka mellett
Csuf varangyának föl kellett
Egy kicsikét tűnnie.

Mérget lő reája
Az irigy békája.
S a szerény bogár ájulva
Fekszik a fűvön elnyúlva
Nemsokára mérgitől.

„Ellened volt vétkem?
Vétek volt tán élnem?
— Kérdezé így — hogy megölsz te?”
„Eh mit! — mond a csufság-szülte —
Hát miért is tündökölsz?”

A TÜKÖR.

A TÜKÖR megmutatja, milyen vagy ;
de ha magad nem tudod, milyennek
kell lenned, bizony a tükör meg nem
mondja.

HAJÓZHATÓ CSATORNA —
A FÖLD ALATT.

(Képpel a 396. lapon.)

HAJÓKÁZNI a föld alatt? nemde,
ez már aztán furcsa dolog ; mert azt
tudjuk ugyan, hogy a bányász lent
jár földalatti aknában, sokszor négy-
kézláb ; borz, vakond és más éles karmu
állatok is járnak föld alatt. — de hogy
gőzhajók járjanak föld alatt folyó csa-
tornán, az olyan furcsaság, melyet csak
igen nagy városokban láthatni, például
Párisban. Az olyan nagy városok, mint
Páris, London oly területre terjeenek
szét, oly tömérdék ember él ott egy
rakáson, hogy a közönséges utcák nem
elégsek, a gyalogosok, kocsik el
nem férnek. Hanem segítenek a bajon :
a föld alatt építenek alagutakat, me-
lyek az egész város alatt végig nyul-
nak s ez alagutakban aztán vasut jár
A hol pedig kisebb folyó megy keresz-
tül a városon és alkalmatlankodik, —
nosza, fogják magukat az emberek és
beboltozzák a folyót mértőöldnyire s
ezzel kettőt nyertek : fent a bolto-

zat tetején szép egyenes utca van,
lent pedig a folyón kényelmesen mo-
zognak a hajók és szállítják a porté-
kát. A bolthajtás tetején helyenként ab-
laknyílások vannak, melyeken át levegő
és világosság hat be s a befalazott
folyó nem is oly kellemetlen hely, mint
gondoljátok ; nyáron kellemes, hűvös,
télen pedig melegebb mint kint a sza-
badban.

L O V A G L Á S.

(Képpel a 390. l.)

MEGNYERGELTÉK a paripát,
A vén szürkét, a „Matyit.”
Petinek egy liba-csonttal
Fegyverzik föl sarkait.

Karolinka a lovásza.
Körülötte működik.
Ő intézi a lovaglást,
Ő a legidősebbik.

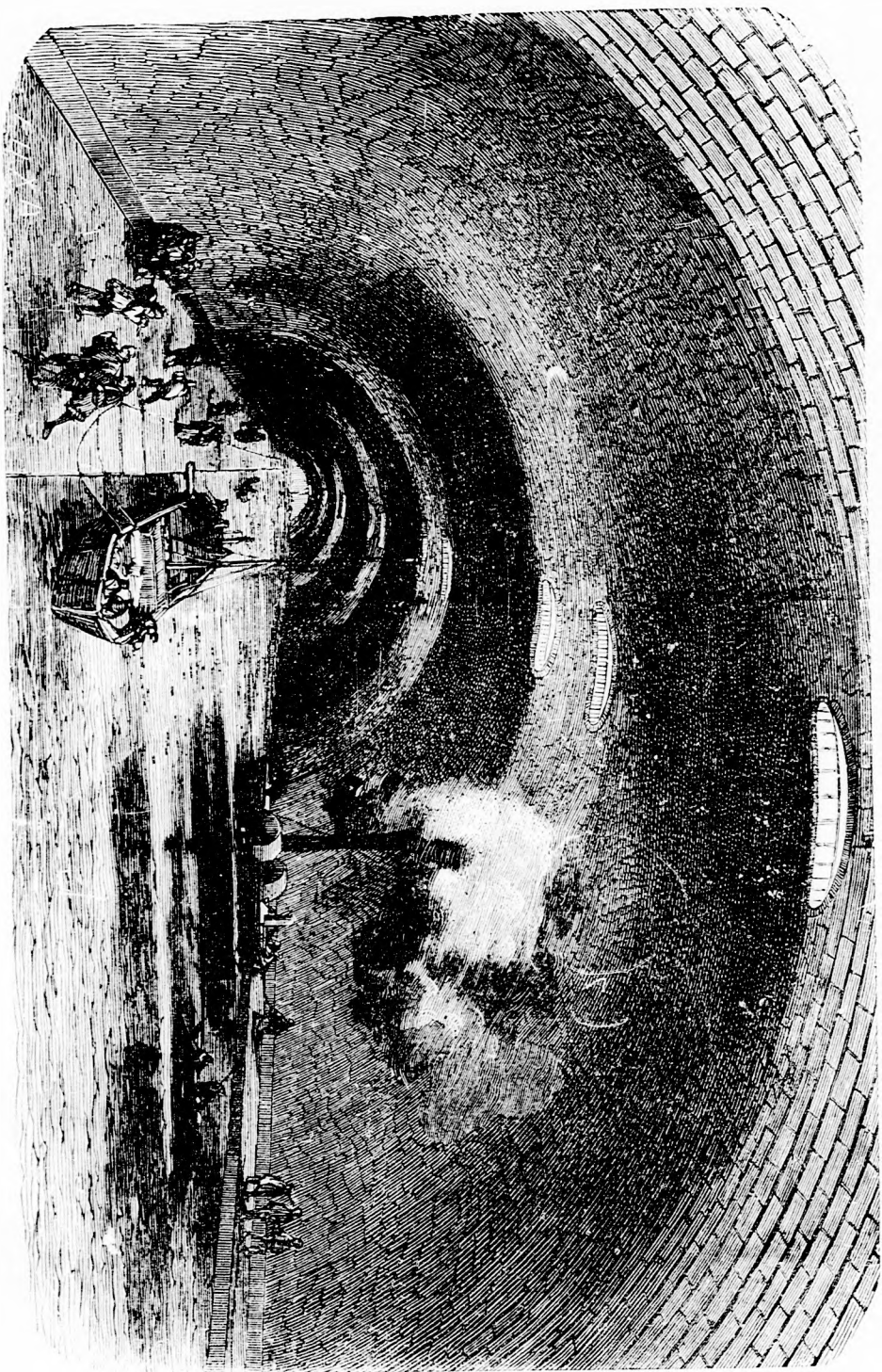
Őcsese Béla nagyszuszogva
A széket emelgeti ;
Arról fog nyeregbe szállni
A vitéz lovas, Peti.

Gizike a vén szürkének
Almával kedveskedik.
„Matyi” jóízűn harapdál
S megmozgatja füleit.

A partról a jó nagymama,
Pap bácsi és néni
Csöndes mosolygással nézik,
Mit művel majd Petike.

Leghátul meg Laczi, Pista.
És távolbul mind lesik :
Valjon mi lesz? Többen féltik
A lovast, hogy leesik.

Ej, dehogy is! Hogy esnék már?
Tudja mi a ló, nyereg
Hogy esnék már le a lórul? —
Hisz Peti magyar gyerek!

HARÓZHATÓ CSATORNA A FÖLD ALATT. (Lásd a 395. l.)

Ir
 czoffos
 veszik
 férfiut,
 össze s
 kell: e
 thea. F
 nagyon
 évesre.
 hogy a
 jó ebéd
 ségesen
 lakomá
 kerül a
 fősvény
 Ezen é
 is. p.
 kánype
 közzé
 rá: Jo
 belöle.

FÖL

A
 lány m
 Rák,
 Kék,

He
 és Gy
 Aranka

CHINAI VASÁR.

(Képpel a 392. lapon.)

Irr a piacon összejött néhány czoffos régi jó ismerős és most körülveszik azt a félig meztelen barnás bőrű férfiut, ki nekik eleséget ad el. Mindössze sem sok, ami a chinai atyafiaknak kell: egy kis főtt rizs és egy csésze thea. Ez az ő rendes táplálékuk, mert nagyon takarékos nép, keveset költ az evésre. De azért nem szabad azt hinni, hogy a chinai gazdasszony nem tud jó ebédet adni. Vannak nagyon mestersegesen készült ételeik s ha valami nagy lakomát tartanak, 60 sőt 80 tál étel kerül az asztalra, s ha kevesebb volna, fősvénynek híresztelnék a házi urat. Ezen ételek közt van aztán sok furcsa is, p. o. cserebogár-pástétom; a patkánypecsenye pedig a legkedveltebbek közzé tartozik. Mi persze azt mondjuk rá: Jó étvágyat hozzá! de nem kérünk belőle.

FÖLADVÁNYOK MEGFEJTÉSE.

A „KIS LAP“ 18-ik számában foglalt tá-
lány megfejtése:

Rák, mák, zsák — Ló, hó, tó, só —
Kék, pék, szék — Tinta, hinta,
minta — Hus, bus.

Helyesen megfejtették: Gyürki Andor
és Gyuri, Kotsis Paulina, Forró Pál, Fitzner
Aranka és Pista, Lengyel Malvinka, Csatári

Zsuzsa és Árpád, Korsós Elemér, Hoppel And-
ris, Nyáry Lajos, Schlesinger Innocence és
Berezi, Dadányi Hortensia, Eötvös Henrik Paur
Irma, Thenke Izola és Béla, Felméry Mina és
Albert, Juhász Vilmos, Herz Gizella, Deuts
Helén és Armin, Bordács Emma és Tivadar.

A „KIS LAP“ 19-ik számában foglalt ta-
lány megfejtése:

Zala, Ala.

Helyesen megfejtették: Balogh Frigyes,
Cseh Tilda, Blantz Róza és Jenő, Kotsis Pau-
lina, Maróthy László és Győző, Fekete Made-
leine, Kovács Juliska, Okrutzky István, Spiegel
Luiza, Horváth Pista, Basa Rózsa, Udvarnok
Friczi, Csontos Dezső, Török Szelim és Radó,
Kunz István, Lendvay Aranka, Braun Klótid,
Filcsó Gizi, Békei Olga, Hammer Ignác és
Rozina, Varasdy Gábor, Kovács Gábor, Enczin-
ger Jenő, Kárász Simon, Tamássy Károly, Fül-
haas Emil, Czirjék Ilonka, Csont Béni.

A „KIS LAP“ 20-ik számában foglalt ta-
lányok megfejtése:

1. Orángutáng, 2. Velence, 3. Ka-
napé, 4. Alpár.

Helyesen megfejtették: Haragos
László, Boér Zsófi, Dedinszky Jenő és Béla,
Both Gerő és Dani, Nagyfejeő Lilla, Meszlényi
Borcsa és Károly, Galgóczy Mariska, Maróthy
László és Győző, Fekete Madeleine (2. és 3.),
Krasznay Margit, Blantz Róza és Jenő, Schil-
hán Mariska, Kovács Juliska (1. 2.), Aranyos
Kálmán, Abonyi Ernő, Molnár Laura és Pali,
Márton Laci, Czeglédi Pető, Andrassy Muki,
Kornfeld Ilka és Imre, Pintér Győző, Pospihil
Mátyás, Dunay Dénes, Wechsler Margit és Fülöp,
Pagony Rózsa, Jalsoviczky Mácsi, Scipiades Ali,
Mészáros Etelke és Gyula, Bálinth Miska, Bor-
bély Farkas, Malomszeghy Pali és Sándor, Grün
Fanni és Laci, Wirkner Adolf, Kormoss Eliz
és Petronella.

A „KIS LAP“ 22-ik számában foglalt rej-
tvény megfejtése

Vasut.

Helyesen megfejtették: Tenger
Ida, Lehoczky Lajos, Beretvás Sándor, Szemler
Ilonka, Podraczky Janka és Béla, Fodor Pista,
Molineszku Árpád, Gergő Dani, Boross Adél, Fer-
dős Ilona és Gyuri, Bogár Andor, Szaváry Renáta.

A „KIS LAP” 22-ik számában foglalt talány megfejtése:

Helyesen megfejtették: Mihályi Riza, Devecseri Agenor, Szombathy Boriska és Antal, Halász Ágnes Szalay Feri, Mangold Flóra, Marok Józsi, Szontágh Árpád, Jankovics Brunó, Hill Antal, Szegheő Jani, Vankó Imre Timár Ábris Elekes Jenő, Freund Zsófi, Király Aranka, Gabolicz Etelka, Torma Ferencz, Ányos Józsi, Lakatos Irén, Bakacs Imre, Holip Ákos és Béla, Báthory Leóna és Berczi, Fodor Pista, Szaváry Renáta, Boross Adél, Molnár Illés és Gerő, Harnóczy Ilon, Kabdebo Ella, Pál Ernesztina és Mór.

A „KIS LAP” 23-ik számában foglalt talány megfejtése:

„Görög.”

Helyesen megfejtették: Horváth Géza, Dombay Julcsa, Adám Erzsike, Navratyil Dezső, Bajusz Nelli, Kovács Péterke, Szegheő Jani, Balázs Biri, Scholder Hugo, Antalffy Emma és Ilon, Hanák József, Szeberényi Izabella, Csák Flóra, Lakner Izidora, Tersánczki Micziz-

láv és Kázmér, Szabz Dani, Höke Karolinka, Moravec Jenny és Tódor, Gyurkovics Taszilo, Osváth Özséb, Kalán Andris, Menyhárt Nelli, Abádi Geyza, Tanner Hermina, Vajda Gyula, Corvin Gyula, Tanács Gyula és Tercsi, Forgó Mariska, Szomszéd Adorján, Petrovics Sándor, Patay Etelke, Dobozi, Annikó, Kondor Aladár és Rezső, Szaplanczy Eufémia, Dely Angyalka, Darvas Malvina, Laky Gáborka, Oltoványi Lukács, Horner Endre és Jani, Fésüs Bari, Lukács Árpád, Mokry Janka, Berger Róza. Sán (?) Gyula és Lipót (Neveteket ne hebehurgyán írjátok. Nem vagytok még oly híres férfiak, hogy nevetek egy karczintásáról rátok ismerjen az ember. Aztán tisztelatlenség is.) Farkas Mariska, Balásovics Oszkár és Ernő, Nagy Olga, Blantz Jenő és Róza, Haragos László.

SZÁMTANI FÖLADVÁNYOK.

I.

Hány szó van a Bibliában? (Beküldte Fráter Etelka.)

II.

189 forintot úgy kell 6 ember között elosztani, hogy minden következő 9 forinttal kevesebbet kap. Kérdés: hány forintot kap az 1-ső, hányat a 2-ik s így tovább? (Beküldte Scholder Hugo)

KÉPTALÁNY.

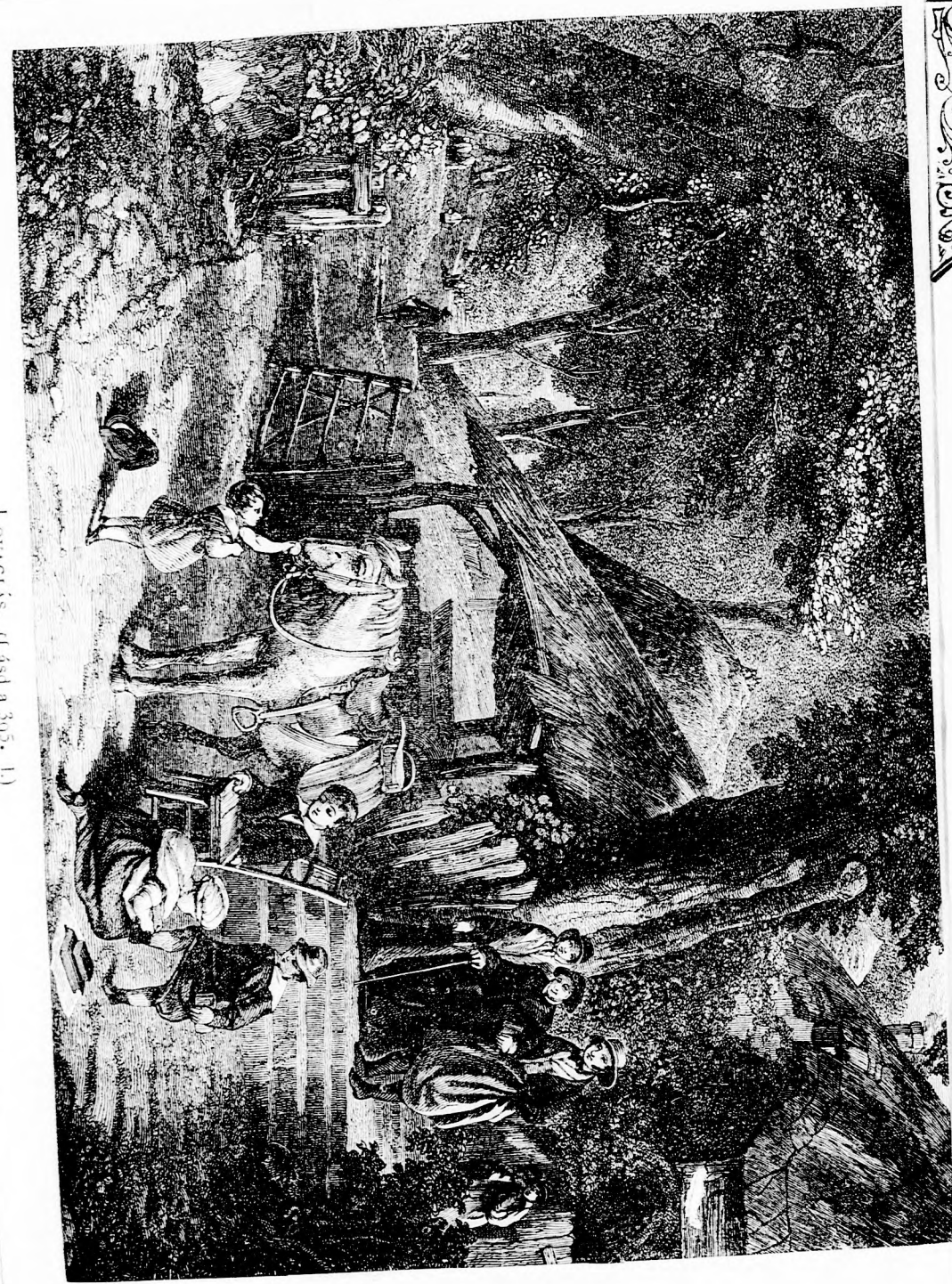
TALÁLÓS MESE.

— Kocsy Irmától. —

Első tagját minden ember használja.
A rab is, — de hogy használja, sajnálja.
A másik szerszámot ad — s még egyebet:
Utóbbi a tengeren szemlélheted.
A harmadik mindennapos vendégünk,
Lencsén hogyha által tekint, megégünk.
Az egész meg hat vitéznek a feje
S mégis, furcsa! hogy hétnek az eleje.
Ez még kedvesebb vendégünk mi nekünk.
Az ölében munka után pihenünk.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Budapest. N. Ö. A szöveg hozzá van erőltetve a dalhoz. De meg amugy is, a nóta, terjedtségénél fogva, nem válik be gyermek-dalnak. „Első—első,” ez esetlen ismétlés; az ilyesmi nincs megengedve; „Ott mi látszik:” az első három szótagra négy hang. Ez nem járja. A gyermekdalnak a szöveggel együtt kell ömlenie. Világosság és egyszerűség — e kettőre legyen figyelemmel. — **Gyorgyevits Pál.** Nem értjük a kívánságot. Azon számot ohajtod, melynek első beszélye nem Nellike csintalanságairól szól. Melyik számot kéred hát, kis öcsém? — **Spiegel Luiza.** A lap küldése körül fölmerült hiányokat meg fogja orvosolni a kiadóhivatal. A munkálatok, bár nem ütök még meg a mértéket, dicséretes igyekezetéről tanuskodnak. — **Bogdánfi Ödön.** Az előadás szép gyakorlott-ágra és tárgyismeretre mutat. — **B. Jeszen zky Béla.** Sok sikert a kis tüzoltóegyletnek! — **Scholder Hugo.** A két első már régen jelent meg a „Kis Lap”-ban. A 3-ik számot kiadom. — **Baráth Laci.** Hogy ez idő szerint ki a legjelesebb fiú az országban, azt ugyan nehéz volna kideríteni. Hanem, hogy ki a legkiváncsibb, már azt könnyebben lehetne kitalálni. — **Schön Leo.** Nyár derekán hogyan jutott eszedbe téli mesét írni? Tán, hogy hűselj? Az előadásban csak a szorgalmat dicsérhetem; közlésre, fölötte sovány tartalmánál fogva, nem alkalmas. — **Kocsy Irma.** Egy kis javítással helyet szorítottunk neki.

Lovaglás. (Lásd a 395. l.)

Riz
 Ant
 Mar
 Hill
 Elel
 licz
 Irén
 Leó
 Borc
 Ilon,

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
 Nyomatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyomdai műintézetében Budapestben. Ara negyedévr: 1 fit.
 Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.